

Sygnatura akt I C 783/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Aneta Bącał

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 listopada 2015r. w K.

sprawy z powództwa G. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...)

przeciwko S. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego S. G. na rzecz strony powodowej G. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) kwotę 602,46 zł (sześćset dwa i 46/100 złotych) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 426,00 zł od dnia 23.09.2014r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 154,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IC 781/5

UZASADNIENIE

Powód G. C. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) G. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. G. kwoty 883,92 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 519 zł od dnia 23.09.2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził, iż roszczenie budzi wątpliwości i w związku z tym wobec braku podstaw do wydania nakazy zapłaty przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany S. G. nie stawił się na rozprawę, ani też nie zajął stanowiska na piśmie, wobec czego sąd na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. wydał wyrok zaoczny, którym powództwo uwzględnił jedynie w części. Fakt bowiem, że pozwany nie wdaje się w spór nie oznacza, że sąd jest zwolniony z oceny zasadności żądania opartego na twierdzeniach zgłoszonych w pozwie (zob. min. orzeczenia S.N. z 15.09.1967 r. w sprawie III CRN 175/67, Biuletyn S.N. 1974 nr 1 poz. 4, z 21.05.1971 r. III CRN 99/71B. S.N. 1971, nr 7 -8, poz. 123, z 7.06.1972, (...) 30/72, LEX nr 7094). Wątpliwości Sądu co do zasadności uwzględnienia żądania w całości przemawiały za przeprowadzeniem postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.06.2012r. pomiędzy U. G. zwaną pożyczkodawcą reprezentowaną przez M. C., G. C., A. G., A. Z. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna M. C., G. C., A. G., A. Z. z siedzibą w T., zwanych dalej pośrednikiem będącego zarazem poręczycielem w imieniu, którego działała K. J. a S. G. została zawarta umowa pożyczki. Zgodnie z zapisem umowy jej przedmiotem było udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 519 zł.

Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał w prowizję wysokości 5 % kwoty pożyczki tj. 26 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia, którego koszt ustalono na 93 zł. Zabezpieczeniem pożyczki - według zapisu umowy - było poręczenie spłaty pożyczki przez pośrednika. Kwota prowizji i udzielenia zabezpieczenia wysokości 119 zł miała stanowić całkowity koszt pożyczki. Rzeczywista roczna stopa procentowa pożyczki wyniosła 37 941,86 % w stosunku rocznym. Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić kwotę pożyczki w dniu 5.07.2012r. Niespłacenie pożyczki w terminie skutkowało uznaniem zadłużenia za przeterminowane i naliczaniem odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP.

W przypadku niezwrócenia przez pożyczkodawcę w ustalonym terminie pożyczki, i nieuregulowania zaległości w terminie 7 dni od dnia wezwania, pośrednik mógł wszcząć postępowanie windykacyjne, którego koszt ponosił pożyczkodawca. Za wezwanie do zapłaty ustalona została opłata wysokości 50 zł, za czynności windykacyjne 100 zł miesięcznie.

Dowód: umowa pożyczki k. 17

Pismem z 20.07.2012r., wysłanym pozwanemu drogą pocztową, został on wezwany do zapłaty kwoty 576 zł z tytułu umowy pożyczki.

Dowód: wezwanie k.19

W dniu 5.10.2012r. pomiędzy U. G. jako cedentem a (...) s.c. M. C., G. C., A. G., A. Z., jako cesjonariuszem, w imieniu którego działała I. K. została zwarta umowa przelewu wierzytelności. Jej przedmiotem była wierzytelność w stosunku do pozwanego S. G. na kwotę 702 zł, wynikająca z umowy pożyczki z dnia 19.06.2012r.

Dowód: umowa przelewu k.21

W dniu 22.09.2014 r. pomiędzy M. C., G. C., A. G., A. Z. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) s. c. a G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) została zawarta kolejna umowa przelewu wierzytelności, wynikającej z zawartej z pozwanym umowy pożyczki, określonej na kwotę 883,92 zł. Kwota ta obejmowała 519 zł z tytułu należności głównej, 214,92 zł z tytułu odsetek, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. Cena z tytułu sprzedaży wierzytelności pokrywała się z wysokością przelanej wierzytelności.

Dowód: umowa przelewu k.14

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwany zawierając umowę pożyczki działał jako konsument. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazła swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwanym posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda - co sądowi wiadomo z urzędu - przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 par.2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Wysokość pozostałych opłat, powinna być ekwiwalentem świadczonych usług i co do zasady odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu.

Z treści umowy zawartej z pozwanym wynika, że jej przedmiotem była pożyczka wysokości 519 zł. Faktycznie jednak pozwany nie otrzymał takiej sumy bowiem poza prowizją w kwocie 26 zł, umowa przewidywała z tytułu zabezpieczenia pożyczki kwotę 93 zł, niejako „potrąconą” z ustalonej w umowie kwoty pożyczki. Dochodzone z tego tytułu żądanie jest nieuzasadnione. Brak jest dowodu na to aby doszło do zawarcia umowy poręczenia. Zgodnie zaś z art.876 § 1k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności zawarte na piśmie. Nie został także przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczne uregulowanie kwoty 93 zł z tytułu poręczenia.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że umowy przelewu wierzytelności są umowami kauzalnymi. Wątpliwości budzi kwestia jaka była causa umowy przelewu z dnia 22.09.2014r. wobec ceny sprzedaży wierzytelności analogicznej jak sama wierzytelność.

Za mające charakter klauzul abuzywnych, a zatem nie wiążących konsumenta, należy uznać zapisy w umowie pożyczki przewidujące opłaty za wezwanie do zapłaty wysokości 50 zł oraz czynności windykacyjne wysokości 100 zł miesięcznie. Tego rodzaju należności powinny odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11 uznał za niedozwolone i zakazał jednemu z banków wykorzystywania min. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331. W wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., (...), za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł. Decyzją z 8.09.2014r., nr (...). Z kolei w wyroku z 19.12.2014r., (...), Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolony uznano zapis ustalający opłatę za bezpośrednią wizytę w miejscu zamieszkania klienta w przypadku nieterminowej spłaty w wysokości 50 zł.

Prawomocne wyroki w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają z prawomocności rozszerzonej, stosownie do art.479⁴³ k.p.c. i sąd uwzględnia je z urzędu. Z tych przyczyn, w sytuacji kiedy powód nie wskazał rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego ze spłaty, sąd nie uwzględnił także naliczonych kwot z tytułu wezwań do zapłaty oraz kosztów windykacji.

Odsetki podlegające naliczeniu od kwoty 426 zł tj. sumy kwoty udzielonej pożyczki wraz z opłatą przygotowawczą 26 zł, od dnia 5.07.2012r. do dnia 22.09.2014r. (odsetki jako należność uboczna są objęte żądaniem od 23.09.2014r.) wynoszą, zgodnie z kalkulatorem odsetek maksymalnych 187,29 zł.

W konsekwencji żądanie podlegało uwzględnieniu na podstawie art.720 § 1 k.c. i 510 k.c. w zakresie niespłaconego kapitału wraz z opłatą przygotowawczą 426 zł i odsetek w kwocie 176,46 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 426 zł.

Postanowienie o kosztach wydano na podstawie art.100 k.p.c., zasadzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania (227x68,15%).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.